

Living the Lotus 7

Buddhism in Everyday Life

2024
VOL. 226

Rissho Kosei-kai of Phnom Penh

Living the Lotus Vol. 226 (Tháng 7 2024)

Người chịu trách nhiệm biên tập: Keiichi Akagawa
Trưởng ban biên tập: Sachi Mikawa
Nhân viên biên tập: Nhân viên bộ phận truyền đạo quốc tế

Hội Rissho Kosei-kai – Bộ phận truyền đạo quốc tế
Fumon Media Center 3F, 2-7-1 Wada,
Suginami-ku, Tokyo, 166-8537 Japan
TEL: +81-3-5341-1124
FAX: +81-3-5341-1224
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp

Hội Rissho Kosei-kai là giáo đoàn Phật giáo tại gia lấy Pháp hoa tam bộ kinh làm cơ bản, được sáng lập vào năm 1938 bởi Khai tổ Nikkyo Niwano và Phó tổ Myoko Naganuma. Đây là tập hợp những người có nguyện vọng phát huy lời dạy của Đức Thích Tôn tại gia đình, nơi làm việc, xã hội địa phương và muốn xây dựng một thế giới hòa bình. Hiện tại thì cùng với chủ tịch Nichiko Niwano, những người hội viên chúng ta đang phấn khởi nỗ lực trong công việc truyền giáo truyền đạo đồng thời bắt tay hợp tác với mọi người trong các lĩnh vực mà trước hết là lĩnh vực tôn giáo, tích cực tham gia nhiều hoạt động hòa bình khác nhau trong nước và nước ngoài.

Trong tiêu đề Living the Lotus—Buddhism in Everyday Life (Sống Kinh pháp hoa ~ Phật giáo trong sinh hoạt) thì có chứa đựng nguyện vọng phát huy lời dạy của Kinh pháp hoa trong cuộc sống hàng ngày để làm cho cuộc sống phong phú và có nhiều giá trị hơn nữa giống như bông sen đẹp nở trong bùn lầy. Thông qua tạp chí này, chúng ta truyền đi lời dạy của Phật giáo có thể phát huy được trong cuộc sống hàng ngày tới mọi người trên khắp thế giới bằng Internet.

Đời người của chúng ta và “sự sống vĩnh cửu”

Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Rissho Kosei-kai

Cuộc sống là cuộc đua tiếp sức hỗn hợp

Có một bài thơ mà sư Taido Matsubara thuộc Lâm Tế tông, một giáo phái luôn thuyết giảng những lời dạy của phật một cách nhẹ nhàng và dễ hiểu, sáng tác vào lễ mừng thọ tuổi 88.

“Mẹ ơi người ở nơi nào/ Dịu con qua những ngọt ngào đắng cay, Băng sông, vượt núi bao ngày, Hơn tám mươi tuổi vui vầy hôm nay”. Trong bài nói chuyện nhân dịp lễ Vu Lan báo hiếu, tiếp theo bài thơ này, sư đã bày tỏ một cách thành thật cảm xúc biết ơn trong lòng và nỗi nhớ thương mẹ mình rằng “Mẹ ơi, con cảm ơn mẹ. Cảm ơn mẹ đã cho con được sống đời một cách bền bỉ như thế này cho tới năm này—”.

Tôi nghĩ rằng việc suy tưởng về cha mẹ đã mất nhất là theo cách như thế này mỗi khi tới mùa Vu Lan báo hiếu thì không chỉ riêng mình tôi, người mà năm tới sẽ đón độ tuổi giống như sư khi sáng tác bài thơ này.

Ngoài ra, đoạn văn sau trong cuốn sách mà sư viết cũng đọng lại mãi trong lòng tôi.

“Đời người giống như cuộc đua tiếp sức hỗn hợp không có đích đến. Việc con người sống đời rồi chết đi là việc gắng hết sức mình chạy với tư cách là một người chạy đua cuộc đua tiếp sức hỗn hợp tiếp nối hàng trăm triệu năm và trao que gậy truyền tay cho người chạy đua tiếp theo” (‘Cuộc đời thuyết pháp của Taido Matsubara’ - Nhà xuất bản Kosei)

Những thứ có sinh mệnh một lúc nào đó nhất định sẽ chết đi. Và chúng ta rất hay nhìn nhận thời điểm sinh mệnh của bản thân đi tới hồi kết là “đích đến của đời người”. Nhưng sư Matsubara nói cuộc đời là một “cuộc đua tiếp sức hỗn hợp không có đích đến”.

Trong đoạn văn này, khi mà cho dù đón nhận cái chết nhưng vẫn có thể đón nhận rằng đó không phải là đích đến của sinh mệnh, tôi cảm thấy sự thanh thản khó diễn tả được. Cuộc đời mỗi người khác nhau cả về quãng đường chạy lẫn cách chạy nhưng tất cả mọi người bất kỳ ai cũng đều là người chạy tiếp sức chạy với hết khả năng của mình qua một phân đoạn của quá trình vận hành của sự sống lớn lao, và que gậy truyền tay của sinh mệnh được truyền lại đời đời theo cách như thế. Hễ nhìn nhận như thế này, chúng ta thậm chí còn chuyển sang một cảm xúc sáng khoái.

Sống đời “sự sống vĩnh cửu”

Thầy Koh Hirasawa, từng làm hiệu trưởng Đại học Kyoto, đã chỉ ra sự vận hành của sinh mệnh lên tới hàng trăm triệu năm với tư cách là quan điểm về sinh mệnh mang tính cụ thể hơn.

“Cái chết có nghĩa là sinh mệnh được đại tự nhiên ban tặng trở về với đại tự nhiên ban đầu, trở về thành một phần của đại tự nhiên và một lần nữa tham gia vào công cuộc xây dựng đại tự nhiên. / Việc này không có nghĩa là trở về ‘Vô (không)’, mà là tham gia vào việc sáng tạo ra một đại tự nhiên mới” (‘Hãy sống - Hôm nay cũng vui sống’ - Nhà xuất bản Chichi).

Từ câu nói này thì chúng ta chẳng cảm nhận được tẹo nào nỗi cô đơn hay nỗi đau buồn đón nhận cái chết. Đúng ra là sinh mệnh của chúng ta có hình ảnh hùng vĩ đang lan tỏa kiểu như nó sẽ trở về “quê hương” giống như một dòng sông lớn tiếp nối từ quá khứ đến tương lai với ranh giới là cái chết, trả về với đại tự nhiên để tiếp tục sống đời “sự sống vĩnh cửu”.

Rất nhiều người sợ rằng chẳng bao lâu nữa cái chết sẽ đến với mình và sống trong nỗi bất an. Cũng có vẻ có cả những người không muốn nghĩ tới những việc như mình sẽ không còn ở trên cõi đời này nữa. Chỉ có điều, động cơ để Đức Thích Tôn tìm cho ra chân lý cũng là do mong muốn cứu rỗi tất cả mọi người khỏi nỗi khổ sinh, lão, bệnh, tử nên có thể nói rằng suy nghĩ muốn trốn tránh cái chết là cảm xúc hoàn toàn tự nhiên. Đức Thích Tôn tuy nhiên vào lúc cuối quá trình đó đã thuyết giảng và truyền dạy những lời dạy về tứ diệu đế và bát chính đạo — cách đón nhận nỗi khổ và đức hạnh thực hành để ai cũng được cứu rỗi — là những thứ dựa trên chân lý mà trước tiên là vô thường với tư cách là pháp để những con người chúng ta vượt qua những nỗi khổ sở hay nỗi phiền muộn như thế. Thực ra, Kisa Gautami, người bị mất đứa con còn nhỏ được biết đến với tỉ dụ về hạt cải, đã bày tỏ về việc gặp được Đức Thích Tôn rồi được cứu rỗi rằng “Tôi đã thực tu con đường quý báu, [con đường] đạt tới sự bất tử có được từ tám pháp thực hành. Tôi thực sự đã giác ngộ về sự thanh thân trong tâm hồn và nhìn vào tấm gương chân lý”.

Tiếp đây, thứ khiến tôi bận tâm trong lời bày tỏ này là từ ngữ gọi là “sự bất tử”. Đức Thích Tôn cũng có nói trong “Kinh tập” rằng khi canh tác tâm hồn thì “quả ngọt của sự bất tử” sẽ được mang tới cho người đó, nhưng “sự bất tử” có nghĩa là gì ạ? Với tư cách là một chỗ bám víu để chúng ta, những người đối mặt với cái chết trong hiện thực, sống đời một cách bình yên mỗi ngày, trong số tiếp theo thì tôi muốn thử suy nghĩ một chút về “sự bất tử” này.

(Kosei - số tháng 7 năm 2024)

Truyện tranh: Nhập môn Hội Rissho Kosei-kai

Cuộc đời của Đức Khai Tổ và lịch sử của Hội Rissho Kosei-kai

Từ những ngày đầu cho tới ngày hôm nay

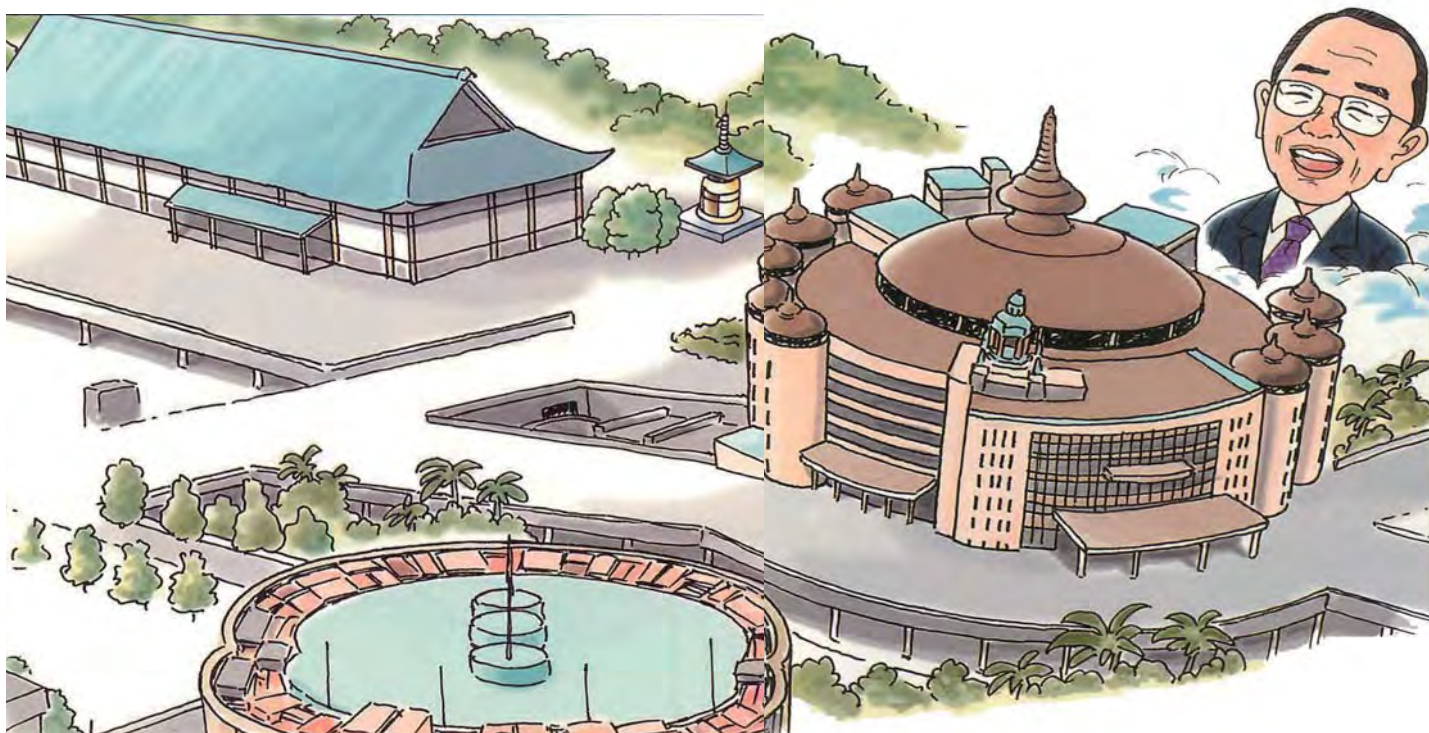
Cho tới khi Hội Rissho Kosei-kai trở thành một giáo đoàn lớn giống như hiện tại thì các hội viên mà trước tiên là Đức Khai Tổ đã trải qua những nỗi vất vả cực nhọc to lớn.

Trong suốt Đại chiến thế giới lần thứ hai khi mà sự quản lý giám sát đối với các giáo đoàn tôn giáo rất khắc nghiệt thì Đức Khai Tổ và phó tổ Myoko Naganuma (Đức Phó Tổ) cũng có lúc đã bị cảnh sát bắt đi với lý do là những lời dạy của họ làm lung lạc lòng người. Tuy nhiên, sau khi dùng thành ý để giải thích về tính đúng đắn của những lời dạy và phương pháp hướng dẫn thì kết quả là sự nghi ngờ đối với Đức Khai Tổ và Đức Phó

Tổ được xóa bỏ và họ được thả ra. Đức Khai Tổ khi ở nơi giam giữ đã sống qua mỗi ngày với cảm xúc gọi là “Đây cũng là một dạng tu hành” cho dù đang sống một cuộc sống không tự do.

Ngoài ra, Đức Khai Tổ đã sống xa gia đình trong thời gian tới những mười năm để tu hành. Vào năm 1957 thì cũng có một biến cố đau buồn là Đức Phó Tổ qua đời. Vượt lên những khổ nạn như thế này, Hội Rissho Kosei-kai đã phát triển và hiện nay thì đã trở thành một giáo đoàn được nhiều người công nhận.

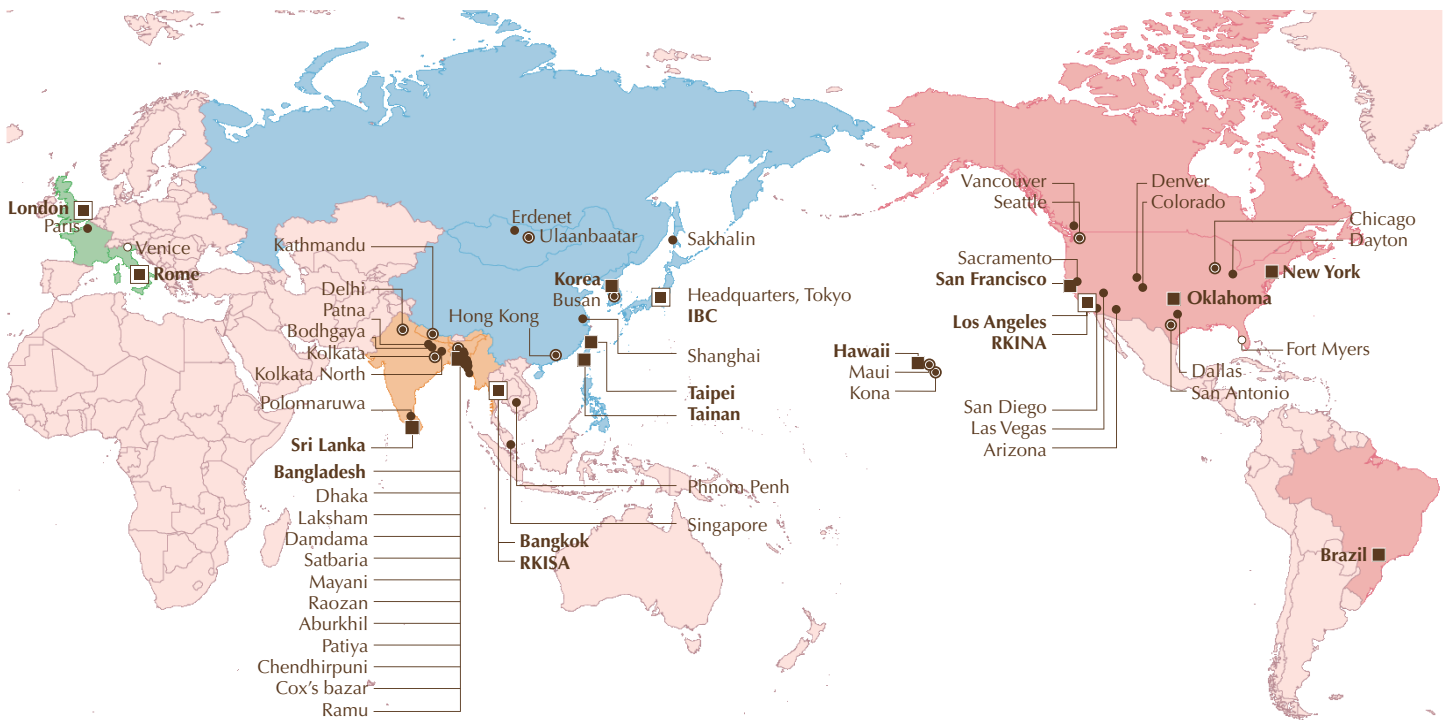
Chúng ta hãy tìm hiểu về chặng đường cho tới ngày hôm nay của Hội Rissho Kosei-kai được sáng lập vào năm 1938.

*Xin đừng sao chép hoặc đăng tải lại khi chưa được phép ngoại trừ mục đích sử dụng cá nhân.

🌸 *A Global Buddhist Movement* 🌸

Information about
local Dharma centers

facebook

X

